

Зачули се гласове. Старецътъ трепналъ. Той видѣлъ прѣдъ себе си двѣ пѣргави и весели момчета, като ясната сутринь.

— Хей, дѣдо, какви сж тия сандѣчета тамъ? запитали момчетата.

— Какви ли, — това е градътъ на малкитѣ хвѣркати жители.

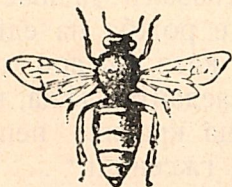
— Жители ли? — какъвъ градъ, не сж ли сандѣчета на пчели?

— Истина, на пчели, но вие навѣрно не сте виждали градътъ на пчелитѣ, рекалъ старецътъ.

— Дѣдо, ами защо казвашъ „градътъ на пчелитѣ“? Нима има въ кѣшитѣ на пчелитѣ редъ и управление — както въ градоветѣ?

— Елате, рекъль старецътъ и ги повелъ къмъ кошеритѣ.

Той искалъ да имъ покаже работата на пчелитѣ.

Спрѣли се до кошеритѣ. Изъ тѣхъ излизали като стрѣли пчелитѣ, а нѣкои се връщали вече и по крачката имъ се виждали жълти вѣнчета.

— Ето, това е, което може да радва единъ пчеларъ рекъль